

Siverth K. Heilmann

04. 10. 2019

Atassut

EM 2019/23-1

Forslag til: Inatsisartutlov nr. xx, af xx. xxx 2019 om fangst og jagt

(Naalakkersuisoq for Fiskeri, Fangst og Landbrug)

Vedrørende Naalakkersuisuts fremlæggelse af dette forslag omkring tilpasning af Inatsisartutloven, har vi fra Atassut følgende indlæg.

Når vi har været igennem en forhandlingsproces fra Fangerliv til Fiskerliv, som i øvrigt er markant anderledes idag, så kan man ikke sætte spørgsmålstegn ved, at fangere og fritidsfangere er enige i at det endelig er på tide at Inatsisartut tager hånd om ændring af loven hertil.

Det er vi fra Atassut også enige i, da vi jo ikke har kontrollen over naturen der konstant er i bevægelse, hvor mængden af ressourcer hvad angår dyr, konstant varierer fra intet til mange. Hertil er det også vigtigt at nævne at dyr jo også er til som næring for hinanden, hvilket også er med til at skade mængden af disse, og ikke kun fangere eller fritidsfangere, der er skyld i den faldende mængde af ressourcerne, der til tider finder sted.

Vi vil fra Atassut ikke komme med indlæg til alle 3 punkter under Inatsisartutlov § 2 samt 13 forskellige punkter under § 3. Men til gengæld mener vi, at disse bør drøftes med det formål at der i Udvalget arbejdes med bedre gruppering af disse.

Ved siden af Naalakkersuisuts tilsynsføring i henhold til § 4, er de mere eller mindre villige til at være åbne omkring indberetning til kommunalbestyrelsen herfor, - dertil er det interessant, at vide om udefra kommende på jagt overlapper hinanden i visse jagtområder hvor kvoteuddelinger er begrænsede, - og om disse fordeler deres fangst ligeledes. Jeg vil hermed orientere om Underretningsforpligtigelse om hvem og hvilke fangsttyr herfor kan til dels være misvisende. Jeg henviser dermed til § 6 punkt 1 hvor denne kun rettes mod disse, som i forvejen har tilladelse.

Fra Atassut vil vi anmode om 5 års forlængelse af § 7 som ændring af loven til vurdering, idet de betingelser der gælder henviser de udefrakommende til at være bosiddende i Grønland i forvejen, med henblik på visse områder, hvor lokale samt brugere er i stigende antal.

Ja, vi i alle partier finder det vigtigt at indstille love således der ikke er mulighed for udryddelse. Hvem glemmer de årgange hvor folk uden båd og rifler fik mulighed for at kunne søge kvoter til rensdyr og moskusokse, - i kommunerne brugte vi en del tid på at trække lod, som egentlig blot var spild af tid. Når biologernes opfordringer er blevet fulgt, så var der perioder, hvor der blev meldt ud om at der var for mange fangsttyr, hvor der derefter blev åbnet op for ubegrænsede mængder af fangst, - modsigende holdninger hvor brugernes og fangernes meninger ikke blev hørt. – Vi fra Atassut har altid ment at det udelukkende er ensidigt arbejde, og det er på tide at det bliver hørt.

Troføjagt for turister fylder i dag så meget, at fangernes fangstområder og steder for tørring af rensdyrkød i naturen er begyndt at køre med først til mølle princippet, - en realitet der ikke blot kan accepteres. Ja, den relevante kommune er ansvarlig for at give tilladelser, men det burde ikke være således at troføjagter overlapper de gamle fangers jagtområder, hvor der ofte er tider hvor noget af dyret, som blot er blevet efterladt på stedet. Vi mener fra Atassut at der skal være bedre tilsyn for overtrædelser af loven, og at der skal være konsekvenser hertil.

Vi fra Atassut er enige med Naalakkersuisut, om at der skal arbejdes for at rette op på de ting, som ikke passer overens med loven. På trods af at vi ikke har et indlæg til hele lovforslaget, vil vi som vi plejer deltage i yderligere drøftelser og vurderinger herfor.

Hermed et indlæg inden 2. behandling, - vi indstiller at sagen tages op af det relevante Udvalg med henblik på at den udarbejdes grundigt.

Tak.